

УДК 378.014.5:351.85

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2025.3.20>**М. Ю. Олексієнко**

підполковник служби цивільного захисту,
начальник 3-4 курсу ФП та ТБ
Львівського державного університету
безпеки життєдіяльності
ORCID ID: 0000-0002-2883-9671

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ ПРОБЛЕМИ ЯКОСТІ ВИЩОЇ В УКРАЇНІ

Автор присвятив свою статтю питанню концептуалізації проблеми якості вищої освіти в Україні в умовах трансформацій освітньої системи, євроінтеграційних процесів та посилення глобальної конкуренції у сфері освітніх послуг. Узагальнюючи праці вчених, а також беручи до уваги теоретичні підходи, автором визначено поняття «якість вищої освіти» та обґрунтовано ключові чинники її забезпечення в сучасних соціально-економічних умовах.

У ході дослідження застосовано методи теоретичного аналізу, синтезу, порівняння та узагальнення, що дало змогу систематизувати наукові підходи до трактування якості вищої освіти та визначити її багатовимірний характер. Доведено, що якість вищої освіти формується під впливом нормативно-правових, інституційних, управлінських і академічних чинників та має відповідати запитам суспільства, ринку праці й вимогам сталого розвитку.

Особливу увагу приділено ролі державної освітньої політики, інституційної автономії закладів вищої освіти, функціонуванню внутрішніх і зовнішніх систем забезпечення якості, а також імплементації європейських стандартів і рекомендацій із забезпечення якості вищої освіти (ESG), зокрема акцентовано увагу на основних засадах впровадження Болонського процесу. Обґрунтовано доцільність комплексного підходу до управління якістю, що поєднує інноваційні освітні технології, розвиток кадрового потенціалу, дотримання принципів академічної доброчесності та залучення стейкхолдерів до оцінювання освітніх результатів.

Автор констатує, що подальша концептуалізація проблеми якості вищої освіти потребує комплексного підходу, спрямованого на інтеграцію інноваційних освітніх технологій, підвищення академічної доброчесності, розвиток кадрового потенціалу та забезпечення прозорості й підвітності управлінських рішень у сфері вищої освіти. Реалізація зазначених підходів сприятиме підвищенню конкурентоспроможності української вищої освіти та її адаптації до сучасних глобальних викликів, зокрема в період повоєнної відбудови та сталого розвитку українського суспільства.

Ключові слова: публічне управління, якість вищої освіти, освітня політика, забезпечення якості, заклади вищої освіти, європейські стандарти, сталий розвиток, державні освітні системи.

Постановка проблеми. Освіта є однією з найважливіших сфер суспільного життя, що визначає майбутнє кожної держави та кожного її громадянина. Вона впливає на розвиток економіки, культури, науки та соціального благополуччя суспільства в цілому. З розвитком технологій та зростанням потреб сучасного світу, освіта стає ще актуальнішою, а вимоги до неї набувають нових розмірів.

Свідченням важливості освіти ще є те, що вона не лише формує фахівців у різних галузях, а й сприяє формуванню громадянської свідомості, розвитку критичного мислення та вихованню моральних цінностей, що особливо

є актуальним в сучасних реаліях. Тому вивчення освітніх питань має вирішальне значення для кожного, хто цікавиться подальшим розвитком суспільства та його громадян.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання реалізації державної освітньої політики та управління освітою в Україні розглядали вітчизняні науковці: В. Андрущенко, Г. Атаманчук, В. Бакуменко, С. Домбровська, І. Каленюк, Ю. Кальниш, Л. Карамушка, В. Клепо, Г. Коваль, В. Кремень, В. Луговий, В. Майборода, С. Ніколаєнко, Н. Протасова, Н. Шульга, Р. Щокін, Л. Яременко та ін. [3; 5; 6; 8]. Аналізу нормативно-правової основи вищої

освіти в Україні присвячені праці В. Астахова, Р. Валєєва, Л. Горбунової, Є. Краснякова, Н. Коломоєць, М. Курка, С. Мандрика, В. Огаренка, М. Степка, В. Філіппової. Останні дослідження з теми освіти зосереджені на різноманітних аспектах сучасної освітньої системи та її впливу на суспільство. Вагомий вплив на розвиток освіти, її стан і перспективи здійснили у своїх працях такі вчені: Н.В. Василенко, А. М. Гуржій, Ю. Г. Кальниш, Г. В. Коваль, Н. М. Колісніченко, В. Г. Кремень, П. М. Кухарчук, І. П. Лопушинський, В. І. Луговий, Н. С. Сидоренко та інші. Вищу освіту як об'єкт державного управління досліджували О. Поступна та А.Тамм [12]. Кобець А. С. [3] визначав напрями та механізми державного регулювання вищої освіти. Незважаючи на значний науковий доробок, що висвітлює науково-теоретичні й прикладні аспекти державної політики у сфері вищої освіти, інші проблемні питання в цій галузі, сьогодні ще неповною мірою розроблено питання публічного адміністрування в галузі освіти та формування ефективних механізмів удосконалення адміністративно-правового регулювання публічного адміністрування у сфері освіти в Україні в контексті інтеграції до європейського освітньо-наукового простору. Такий стан висвітлення даної проблеми зумовлює актуальність нашого дослідження.

Метою статті є дослідження концептуалізації проблеми якості вищої освіти, що потребує комплексного підходу, спрямованого на інтеграцію інноваційних освітніх технологій, підвищення академічної доброчесності, розвиток кадрового потенціалу та забезпечення прозорості й підзвітності управлінських рішень у сфері вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Освіта, її основні завдання та функції завжди хвилювали суспільство, адже від рівня її розвитку залежить і рівень розвитку держави.

Освіта – це вельми-об'ємне соціально-політичне та багатоаспектне явище [9, с.188]. Так під терміном «освіта» Г. Гегель розумів зміст, який є близьким традиційному застосуванню слова «культура» в сенсі культивування людини, а також понять «формування», «формація», «генезис», охоплюючи як процес, так і результат. Вчений зазначав, що людина не володіє інстинктивно тим, чим вона повинна володіти, їй належить це набути. Це визначається правом на освіту [6]. Кант І. поняття освіти порівнював з культурою виховання, а під вихованням

розумів догляд (піклування, отримання), витримку та навчання. Навчання – це позитивна частина виховання [6]. Кулініч О. стверджує, що у філософській думці освіта розглядається як елемент культури виховання індивіда, під час якого відбувається культивування людини [9, с. 189].

Цікавими на нашу думку є розуміння розвитку державних освітніх систем. Так в період існування Радянського Союзу в Україні поняття якості носило переважно стандартизовано-формальний характер. Якість ототожнювалася з дотриманням навчальних планів, виконанням вимог до змісту навчальних дисциплін, матеріально-технічного забезпечення тощо. Категоріальний апарат був побудований навколо понять: державний стандарт освіти; контроль виконання навчальних програм; державна атестація; норматив відповідності. Ці поняття відображали логіку управління того періоду: чіткі інструкції, централізований контроль і формальне оцінювання результатів навчання. А таке поняття, як управління якістю, фактично не існувало і його не розглядали як окремий об'єкт наукового аналізу.

У 1991 році Україна, підписавши Акт про незалежність, проголосила себе демократичною державою. Саме з цього періоду розпочинається новий етап розвитку освіти в українському суспільстві, формується нова парадигма, яка починає відповідати очікуванням різних груп стейкхолдерів, зокрема здобувачів вищої освіти, курсантів, роботодавців, громадськості та держави. В науковий обіг входять такі поняття як акредитація та ліцензування, показники ефективності закладів вищої освіти, рейтинг якості освіти, конкурентоспроможність освітніх послуг тощо. Категоріальний апарат набуває економічних і соціологічних вимірів.

У 1996 році в Україні прийнято Основний Закон – Конституцію України, яка докорінно змінила розуміння освіти в нашому суспільстві [Конституція]. А починаючи з 2005 року в нашій державі формується термінологія, заснована на європейських стандартах ESG (*Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area, 2015*). Розпочинається процес інтеграції України в Болонський процес. В науковому обігу з'являється поняття «якість освіти», яке стає більш багатовимірним та багатоаспектним. Зокрема вводяться поняття результативності навчання; задоволеність здобувачів, прозорість та ефективність політики

університетів, відповідність ринку праці, академічна доброчесність. В цей період починає формуватися поняття «культура якості», яке розглядається як системна характеристика управлінських і педагогічних практик закладів вищої освіти.

Для нашого дослідження особливої уваги заслуговує поняття «якість вищої освіти». Відповідно до документів UNESCO (*Global Education Monitoring Reports, 2022–2023*), якість – це рівень, до якого освітнє середовище, процеси та результати відповідають цілям сталого розвитку, принципам інклюзії, ефективності та доступності.

Якість – це сукупність властивостей об'єкта для забезпечення одержання певних результатів, що не включає до себе характеристики ресурсів, які використовуються для отримання цих результатів. Науковець також стверджує, що якість освіти у ВНЗ – це комплексна характеристика процесів виховання і навчання людини в системі вищої школи, яка задовольняє потреби зацікавлених осіб і представляє собою сукупність одержуваних результатів без включення показників ресурсів (наприклад, грошових коштів), що використовуються в цих процесах [10].

За національним стандартом України під системою управління якістю варто розуміти систему управління, спрямовану на контролювання діяльності організації стосовно якості [14]. Організація системи управління якістю відбувається на основі виконання основних положень ДСТУ ISO 9000:2007 «Система управління якістю. Основні положення та словник термінів» [35, с. 35.], вимог ДСТУ ISO 9001:2009 «Система управління якістю. Вимоги» [35, с. 33.], з урахуванням специфічних особливостей освітньої галузі, зокрема вимог стандарту ДСТУ-П IWA 2:2007 «Система управління якістю. Настанови застосування ISO 9001:2000 у сфері освіти» [35, с. 62] та «Стандартів і рекомендацій для гарантії якості вищої освіти на Європейському просторі», розроблених Європейською асоціацією по гарантії якості вищої освіти ENQA за прямим дорученням Конференції міністрів освіти європейських країн, що підписали Болонську декларацію.

Якість вищої освіти – це відповідність результатів вищої освіти вимогам особистостей та інших зацікавлених сторін. При цьому результати вищої освіти можуть бути якісними і кількісними, реально досягнутими та очікуваними, як

особистісними, так і суспільними, академічними тощо. Досліджуючи дане поняття, слід осмислити його важливість для розуміння процесів і процедур забезпечення якості.

У Всесвітній декларації з вищої освіти, прийнятій на Міжнародній конференції з вищої освіти в листопаді 1998 року, вказано, що якість вищої освіти – це багатовимірне поняття, яке охоплює всі аспекти діяльності закладу вищої освіти: навчальні та академічні програми, навчальну і дослідницьку роботу, професорсько-викладацький склад, студентів, навчальну базу і ресурси. Поняття «якість освіти» розглядають у широкому та вузькому розумінні. Так у широкому розумінні якість освіти – це збалансована відповідність процесу, результату і самої освітньої системи меті, потребам і соціальним нормам (стандартам) освіти. У вузькому розумінні – це перелік вимог до особистості, освітнього середовища й системи освіти, що реалізує їх на певних етапах навчання людини.

Перша спроба концептуалізації проблеми якості вищої освіти належить розробникам Всесвітньої декларації про вищу освіту для XXI століття, ухваленої у жовтні 1998 р. за ініціативою ЮНЕСКО. У цьому документі якість вищої освіти постала як багатовимірна стратегія, що охоплює всі її функції та види діяльності: навчальні програми, наукові дослідження і стипендії, укомплектування кадрами, студентів, будівлі, матеріально-технічну базу, обладнання, роботу на благо суспільства й академічне середовище.

Проблеми якості вищої освіти та шляхи їх вирішення розглядають вітчизняні та зарубіжні вчені. Так О. Шийка стверджує, що в європейських університетах часто вживають поняття «покращення якості» освіти [16, с. 139]. Звертаючись до проблеми розвитку системи оцінювання якості вищої освіти у франкомовних країнах Європейського Союзу, І. Золотарьова і М. Колісник з'ясували, що після Берлінської конференції міністрів освіти країн-учасниць Болонського процесу одночасно з поняттям «забезпечення якості вищої освіти» використовується термін «гарантія якості» [1, с. 74].

В Україні гарантія освіти ґрунтується Конституцією України [7] та законами, що забезпечують право на доступну та безоплатну освіту (дошкільну, загальну середню, професійно-технічну, вищу), а також гарантують роботу за фахом для молодих спеціалістів, які навчались за державним замовленням, забезпечують

гуртожитками та іншими соціальними гарантіями для здобувачів освіти (учні, студенти, здобувачі вищої освіти). Такі гарантії включають право на безкоштовне харчування, підвезення, спеціальні стипендії та пільги на роботі для тих, хто поєднує навчання з роботою.

Зкладам вищої освіти належить провідна роль у забезпеченні якості вищої освіти. Саме на ЗВО покладено завдання формування власної стратегії якісної освітньої діяльності, впровадження і постійного вдосконалення внутрішніх механізмів її забезпечення, реалізації просвітницької місії, спрямованої на пропагування загальноєвропейських академічних ідеалів і цінностей, виховання культури якості, залучення до співпраці всіх зацікавлених сторін. Водночас потрібно зберегти баланс інтересів і сфер відповідальності за якість між основними суб'єктами освітньої взаємодії, надати їй цілеспрямованого і конструктивного характеру, а тому недоречно зводити проблему якості вищої освіти до інституційного рівня, перекладати всю відповідальність винятково на виші.

Для нашого дослідження важливими є Закони України, зокрема «Про освіту» та «Про вищу освіту». Саме в цих нормативно-правових документах чітко розмежовуються поняття «якість освіти (вищої освіти)» та «якість освітньої діяльності». Так, у Законі України «Про вищу освіту», який прийнято у 2014 році, якість вищої освіти визначається як «відповідність результатів навчання вимогам, встановленим законодавством, відповідним стандартом вищої освіти та/або договором про надання освітніх послуг» [13]. Оскільки результатом навчання є сформовані інтегральні якості особистості, то логічним є тлумачення якості вищої освіти як показника особистісного розвитку, стану підготовки випускника, що засвідчує реалізацію освітніх цілей і досягнення ним запланованих результатів освітньо-професійної підготовки. Якість освітньої діяльності – це «рівень організації освітнього процесу у закладі вищої освіти, що відповідає стандартам вищої освіти, забезпечує здобуття особами якісної вищої освіти та сприяє створенню нових знань» [13].

В енциклопедії освіти якість вищої освіти трактується як право «кожного індивіда залежно від його інтересів і можливостей здобувати повноцінну, безперервну освіту відповідного рівня в усіх її формах» [2].

Ефективне управління закладом вищої освіти в умовах сучасних ринкових відносин

набуває особливо актуального значення у зв'язку з появою нових вимог, що висуваються ринком праці, учасником якого виступає ЗВО. Ці вимоги обумовлені вступом України до Світової організації торгівлі, приєднанням до Болонського процесу, спрямованістю державної політики на інтеграцію української системи вищої освіти у світову систему вищої освіти тощо. Для адекватного механізму реагування на вимоги необхідна система управління якістю, орієнтована на задоволення потреб споживачів освітніх послуг.

Система управління якістю в своєму розвитку проходить наступні етапи: розробка, побудова, впровадження, використання. На кожному етапі потребується певна модель, що дозволяє максимізувати її ефективність. При розробці системи управління якістю у закладі вищої освіти слід дотримуватися наступних вимог: система повинна бути придатною для її сертифікації; компактною, зрозумілою та зручною; приносити практичну користь ВНЗ; давати можливість використання її як основи інформаційної моделі діяльності навчального закладу [10].

Побудова системи управління якістю повинна розглядатися як пріоритетний проект, спрямований на всебічне поліпшення діяльності ЗВО, який проводиться вищим керівництвом навчального закладу.

Впровадження та використання системи управління якістю освіти в ЗВО неможливе без визначення оцінки її поточного стану – ефективності, що характеризується певною множиною показників або факторів. Оскільки система управління якістю в ВНЗ орієнтована на управління бізнес-процесами, то ці фактори повинні відповідати процесам ЗВО й водночас бути узгодженими за інформацією. Ця задача найчастіше формулюється як побудова інтегрального показника системи управління якістю закладу вищої освіти.

Марковський О. зазначає, що технологія застосування принципу золотого перерізу до розв'язання проблеми побудови інтегрального показника є універсальною, і може бути представлена у вигляді поетапної процедури таким чином [11, с. 81]:

– етап 1. Виділення множини факторів та побудова бінарного дерева, вершинами якого є обрані фактори;

– етап 2. Зважування вершин отриманого бінарного дерева, яке виконується на основі принципу золотого перерізу. Процедура

зважування виконується послідовно від вершини – кореня дерева до його кінцевих вершин;

– етап 3. Застосування побудованого зваженого дерева до прийняття рішень.

Структура якості бізнес-процесів ВНЗ, враховуючи принцип гармонізації, зображено на рис. 1.

Перший рівень декомпозиції відображає розподіл системи управління якістю на якість процесу та якість результатів. В якості процесів можна виділити два основних напрями:

– відповідність зовнішнім вимогам до освітніх послуг, тобто відповідність Болонському процесу, а також нормативним вимогам держави. На цьому рівні суттєвою є науково-методична діяльність, а саме рівень наукового потенціалу (визначається кількістю докторів, кандидатів та незахищених викладачів), інтенсивність наукової діяльності (визначається кількістю наукових праць за певний проміжок часу, зокрема за індексами цитування, кількістю монографій, очною участю в міжнародних конференціях), частка акредитованих освітніх послуг (може обчислюватись як середній термін до проведення наступної акредитації), рівень методичного забезпечення;

– відповідність внутрішнім вимогам до освітніх послуг. Передбачається, що ВНЗ вже

впроваджує систему управління якістю, тому суттєвою є частка освітніх послуг, що відповідають стандарту якості та кількість персонально відповідальних осіб як власників бізнес-процесів ВНЗ. Окрім цього суттєвим є виявлення суперечностей в системі внаслідок неякісних процесів, що може призвести до втрати студентів (відрахування їх за різними причинами), а також нездатності системи виконувати вимоги внаслідок суб'єктивно-об'єктивних причин. Дана модель дозволяє оцінювати ефективність системи управління якістю та досліджувати її динаміку.

Отже, нами здійснено концептуальний аналіз проблеми якості вищої освіти в Україні в контексті сучасних трансформацій освітньої системи та євроінтеграційних процесів. Якість вищої освіти є багатовимірною категорією, яка охоплює нормативно-правові, інституційні, академічні та соціальні аспекти, а також залежить від рівня узгодженості між потребами суспільства, ринку праці та можливостями закладів вищої освіти. Ключовими чинниками забезпечення якості вищої освіти є ефективне державне регулювання, інституційна автономія закладів вищої освіти, розвиток внутрішніх систем забезпечення якості та активна участь усіх стейкхолдерів освітнього процесу. Для забезпечення якості

Рис. 1. Структура системи управління якістю ВНЗ

Джерело: [10].

освіти в Україні важливо впроваджувати європейські стандарти і рекомендації із забезпечення якості (ESG) як основи для формування сучасної моделі управління якістю вищої освіти в державі.

Список використаної літератури:

1. Золотарьова І., Колісник М. Розвиток системи оцінювання якості вищої освіти у франкомовних країнах Європейського Союзу: досвід Франції та Бельгії. Вища освіта України. 2015. № 4. С. 74.
2. Енциклопедія освіти. За гол. ред. В. Кремень. К.: Юрінком Інтер. 2008. 1016 с.
3. Кобець А. С. Основні тенденції розвитку національних систем вищої школи в рамках болонського процесу. Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Управління. 2011. Вип. 4. С. 97-106. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvamu_upravl_2011_4_14
4. Кобися В. М. Навчальний портал як інформаційне освітнє середовище. *Проблеми та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти*: зб. наук. пр. / за ред. Л. Л. Товажнянського, О. Г. Романовського. Харків: НТУ «ХПІ». 2014. Вип. 38–39 (42–43). С. 160–168.
5. Коваль Г., Волікова М. Публічне адміністрування в сфері освіти. Держава та регіони. Серія: Публічне управління і адміністрування, 2024 р., № 1. С. 62-67. URL: <http://pa.stateandregions.zp.ua/issue-1-2024>
6. Коваль М.С. Теоретичні та методичні засади професійної підготовки майбутніх працівників ДСНС України в інформаційно-освітньому середовищі закладу вищої освіти. *Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук за спеціальністю 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, Міністерство освіти і науки України*. Вінниця. 2020. URL: https://vspu.edu.ua/doc/Koval_M_S_dis
7. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
8. Кремень В. Г. Освіта в умовах інноваційного розвитку суспільства. *Су-часні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми*: зб. наук. пр. Київ; Вінниця: ТОВ фірма «Планер», 2010. Вип. 23. С. 3–10.
9. Кулініч О.О. Зміст та значення освіти в умовах розвитку сучасного суспільства та держави. *Вчені записки Таврійського національного університету ім. В.І.Вернадського*. Т.26 (65). 2013. № 2-1(Ч.1). С.188-193. С.188
10. Манькута Я.М. Модель ефективності системи управління якістю у ВНЗ. *Ефективна економіка* № 1, 2015.
11. Марковський О.В. Моделі структури в системі ризик-менеджменту банку. Моделювання управління життєздатністю комерційного банку: монографія / за заг. ред. д.е.н., проф. Л.Н. Сергєєвої. Запоріжжя: КПУ. 2011. С. 81-103.
12. Поступна О. В. Механізми інтеграції науки, освіти й виробництва: проблеми та особливості. Теорія та практика державного управління. 2012. Вип. 3. С. 116-122. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tpdu_2012_3_17
13. Про вищу освіту: Закон України від 01.07.2014 № 1556-VII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>
14. Системи управління якістю. Настанови щодо застосування ISO 9001:2000 у сфері освіти: (IWA 2:2003, IDT): ДСТУ IWA-П 2:2007. [Уведено вперше; чинний від 2008-01-01]. К.: Держспоживстандарт України, 2008. 62 с.
15. Таращук П. Феноменологія духу. URL: <https://hromadalib.files.wordpress.com/2016/02>
16. Шийка О. Категорія якості вищої освіти: теоретико-методологічний аспект. Молодь і ринок. 2016. № 1 (132). С. 139.

Oleksiienko M. Yu. Conceptualization of the problem of higher education quality in Ukraine

The author dedicates this article to the issue of conceptualizing the problem of higher education quality in Ukraine in the context of transformations of the educational system, European integration processes, and increasing global competition in the field of educational services. By generalizing the works of scholars and taking into account theoretical approaches, the author defines the concept of "quality of higher education" and substantiates the key factors ensuring it under contemporary socio-economic conditions.

In the course of the study, methods of theoretical analysis, synthesis, comparison, and generalization were applied, which made it possible to systematize scientific approaches to interpreting the quality of higher education and to determine its multidimensional nature. It is proved that the quality of higher education is formed under the influence of regulatory and legal, institutional, managerial, and academic factors and should meet the needs of society, the labor market, and the requirements of sustainable development.

Special attention is paid to the role of state educational policy, institutional autonomy of higher education institutions, the functioning of internal and external quality assurance systems, as well as the implementation of European Standards and Guidelines for Quality Assurance in Higher Education (ESG), with particular emphasis on the fundamental principles of implementing the Bologna Process. The expediency of a comprehensive approach to quality management is substantiated, combining innovative educational technologies, human resource development, adherence to the principles of academic integrity, and stakeholder involvement in assessing educational outcomes.

The author concludes that further conceptualization of the problem of higher education quality in Ukraine should be based on the integration of national educational priorities with European practices, which will contribute to enhancing the competitiveness of higher education institutions and improving the quality of professional training.

Key words: *public administration, quality of higher education, educational policy, quality assurance, higher education institutions, European standards, sustainable development, state educational systems.*

Дата першого надходження рукопису до видання: 25.07.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 24.08.2025

Дата публікації: 30.09.2025